

Δεκέμβριος.

Κυριακή 6η Δεκεμβρίου 2026

Κυριακή Γ' Λουκᾶ.

(Λκ. 13, 10 – 17).

«γύναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου»

(Λκ. 13, 12).

Σήμερα ἡ Ἁγία Ἐκκλησία προβάλλει ὡς πρό-
τυπο ζωῆς καί σωτηρίας τόν πολυαγαπημένο καί
ἀληθινά παγκόσμιο Ἅγιο Νικόλαο. Εἶναι ὁ Ἅγιος
τῆς ἀγάπης, τῆς πραότητος, τῆς ἐγκράτειας, τῆς
σταθερότητας στήν πίστη, τῆς ἀδιάκριτης προ-
σφορᾶς στούς πάντες. Τήν ἴδια αὕτη ἡμέρα στό
Κυριακάτικο εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα γινόμαστε
μάρτυρες ἐνός θαύματος τοῦ Χριστοῦ, πού,
ἐπειδή τό ἔκανε κατὰ τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου,
προκάλεσε τήν ὀργή τοῦ ἀρχισυνάγωγου. Ὁ Κύ-
ριος μέ σύντομο τρόπο τόν ἔλεγξε γιά τήν

ὕποκρισία καί τήν ἀπανθρωπιά του. Ὁ Ἰησοῦς μ' ἓνα λόγο Του καί μέ ἓνα ἄγγιγμα σήκωσε μία συγκύπτουσα γυναίκα, πού βασανιζόταν ἀπό τήν ἀρρώστια της γιά δεκαοκτώ χρόνια.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο στάθηκε παράδειγμα ζωῆς καί πορείας γιά τόν Ἅγιο Νικόλαο. Μέ τά λόγια καί τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, μέ τά ἔργα, μέ τό ἥθος, μέ τήν προσευχή, μέ τήν ἐλεημοσύνη στάθηκε ἄρωγός τῶν ἀνθρώπων στίς καθημερινές ἀνάγκες. Ὁ Κύριος εἶπε στή συγκύπτουσα: «γύναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου», τήν ἄγγιξε στό κεφάλι καί ἐκείνη ἀνορθώθηκε. Ἡ ἀγάπη Του στάθηκε πιά δυνατή ἀπό τήν ἀσθένεια, διότι ἡ ἀγάπη εἶναι παντοδύναμη. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶχε μιά καρδιά πού φλεγόταν ἀπό ἀγάπη γιά τοὺς ἀνθρώπους. Μιμούμενος τόν Κύριο, σκόρπισε μέ κάθε τρόπο τήν ἀγάπη ὅπου μπορούσε. Ὁλόκληρος ὁ χριστιανικός κόσμος καταχώρησε μέσα στή συνείδησή του τόν Ἅγιο Νικόλαο ὡς τό πρότυπο τῆς ἀγάπης καί τῆς συμπαράστασης. Στά Μύρα τῆς Λυκίας, ὅπου ἦταν ἐπίσκοπος, δέν ἄφησε ποτέ μόνο

κάποιον ἀναγκεμένο. Παντοῦ ἔτρεχε. Νά δώσει χρήματα στούς φτωχοῦς, νά συμπαρασταθεῖ στούς πονεμένους, νά συνδράμει σέ κάθε πειρασμό, νά συγχωρέσει τούς ἁμαρτωλοῦς, νά οἰκοδομήσει τούς πάντες. Τά χέρια του ἦταν μιά ἀνοιχτή ἀγκαλιά. Τό βλέμμα του ἦταν μιά ζωντανή παρηγοριά. Τό χαμόγελο καί ἡ πραότητά του ἦταν ἓνα καταφύγιο. Ἡ παρουσία του στύλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Στήν ἐποχή μας ὁ Ἅγιος Νικόλαος στέκεται σάν ἀθάνατο παράδειγμα ἀγάπης. Ἐμεῖς, πού τιμοῦμε τή μνήμη του καί προσβλέπουμε στή μορφή του, καλούμαστε νά μιμηθοῦμε τό ἦθος τῆς προσφορᾶς καί τῆς ἀγάπης πού εἶχε ἐκεῖνος. Σ' αὐτή τήν περίοδο, πού ὁδεύουμε πρός τά Χριστούγεννα, νά ἀφουγκραστοῦμε τίς ἀνάγκες τῶν συνανθρώπων μας. Νά συνδράμουμε στά ἔργα φιλανθρωπίας τῆς Ἐκκλησίας. Νά προσφέρουμε ἀπό τό ὑστέρημά μας αὐτό πού μποροῦμε, ὅχι γιά νά λύσουμε προβλήματα, πού μπορεῖ μερικές φορές νά εἶναι ἄλυτα, ἀλλά γιά νά δώσουμε τό πολύτιμο μήνυμα ὅτι δέν ξεχνᾶμε. Νά δώσουμε τό μήνυμα ὅτι εἴμαστε κοντά στόν

κάθε πάσχοντα, ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία κανείς δέν εἶναι μόνος, ἀφοῦ ὅλοι μαζί εἵμαστε σῶμα Χριστοῦ καί ἀλλήλων μέλη.

Ὁ Κύριος σήμερα εἶπε στή συγκύπτουσα: «γύναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου» καί τήν ἄγγιξε στό κεφάλι, γιά νά σηκωθεῖ, παρόλο πού ἦταν ἡμέρα Σάββατο. Αὐτό τό ἔκανε γιά νά μᾶς διδάξει ὅτι ἡ φιланθρωπία εἶναι πιό σημαντική ἀπό τή νομοθεσία. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἔγινε καί αὐτός παραβάτης τῆς νομοθεσίας, προκειμένου νά ὑπερασπιστεῖ τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Κατά τή διάρκεια τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μπροστά στόν Αὐτοκράτορα Μέγα Κωνσταντῖνο, σηκώθηκε καί ράπισε τόν αἵρεσιάρχη Ἄρειο. Ἡ τιμωρία ἑνός ἀνθρώπου μπροστά στόν ὕψιστο ἄρχοντα τῆς αὐτοκρατορίας ἦταν πράξη παρανομίας. Ὁ πραότατος Ἅγιος Νικόλαος, ὅμως, προέβη σέ μία τέτοια κίνηση, γιά νά ξυπνήσει τήν κοιμισμένη συνείδηση τοῦ Ἀρείου. Παρανόμησε ὄχι γιά νά ταπεινώσει καί νά προσβάλει, ἀλλά γιά νά ἀφυπνίσει ἀπό τόν λήθαργο τῆς πτώσης καί νά ὑπογραμμίσει τήν ἀναγκαιότητα τῆς ἀλήθειας. Ὁ

Κύριος παραβίασε τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου, γιά νά δείξει τήν ὑπερβατικότητα τῆς ἀγάπης. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος παραβίασε τήν ἐξουσία τοῦ βασιλιᾶ, γιά νά δείξει τή σημασία τῆς πίστεως, ἡ ὁποία εἶναι σημαντικότερη ἀπό κάθε κοσμική ἐξουσία καί ἀπό κάθε ἀνθρώπινη εὐγένεια. Ἡ ἀντιστοιχία τῶν δύο περιστατικῶν μᾶς δείχνει ὅτι σημαντικότερο ἀπό καθετί εἶναι ἡ διάκριση. Μέ τή διάκριση κάθε ἀρετή εἶναι πραγματική, ἐνῶ χωρίς διάκριση κάθε ἀρετή μπορεῖ νά ξεπέσει καί νά γίνει κακία. Ἡ διάκριση εἶναι νά ξέρω πότε εἶναι σωστό νά κάνω κάτι καί μέ ποιό τρόπο πρέπει νά τό κάνω, ἔτσι ὥστε νά οἰκοδομήσω καί ὄχι νά γκρεμίσω, νά ὠφελήσω καί νά μή βλάψω, νά διδάξω, γιά νά διαλύσω τήν ἄγνοια. Ἡ διάκριση εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τίς ἀρετές. Χωρίς αὐτή δέν ὑπάρχει πνευματική προκοπή καί καρποφορία.

Σήμερα, πού γιορτάζουμε τή μνήμη τοῦ Ἀγίου Νικολάου καί ἀκοῦμε τόν Κύριο νά λέγει στή συγκύπτουσα: «γύναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου», καταλαβαίνουμε ὅτι δέν εἴμαστε

μόνοι στή ζωή. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος συμπαραστέκεται σ' ὅλες τίς τρικυμίες τῆς καθημερινότητας, καί μάλιστα στούς ναυτικούς, πού ταξιδεύουν μεσοπέλαγα γιά τόν βιοπορισμό τους. Ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει ἀνθρώπινη βοήθεια καί παρηγοριά, στή μέση τοῦ πουθενά, ὑπάρχει ὁλοζώντανος ὁ θαυματουργός Ἅγιος Νικόλαος. Ὑπάρχει γιά νά ἐλευθερώσει ἀπό τό ἄγχος καί τήν ἀπελπισία, νά γλυτώσει ἀπό κάθε καταποντισμό, νά θεραπεύσει κάθε τραῦμα. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος τό κάνει αὐτό μέ τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, διότι τό ἔκανε πρῶτος ὁ Κύριος. Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶπε στήν ἄρρωστη γυναίκα: «γύναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου», πρίν ἀπό τή θεραπεία της ἔδωσε τό μεγάλο μήνυμα ὅτι δέν ἦταν μόνη της, ὅτι Ἐκεῖνος βρισκόταν κοντά της. Ἡ ἄμοιρη αὐτή γυναίκα δέν δέχτηκε ἀνθρωπιά καί συμπάρασταση οὔτε ἀπό τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ. Δέχτηκε, ὅμως, τή συνδρομή καί τήν παρουσία τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὅλοι μᾶς ἐγκαταλείπουν, ὅταν «οἱ φίλοι καί οἱ πλησίον» στέκονται μακριά μας, ὅταν δεχόμαστε ἀκόμη καί οἰκεῖες βολές ἀπό πρόσωπα

κοντινά, μή στεναχωρούμαστε. Ποτέ δέν είμαστε μόνοι. Μαζί μας είναι ό Χριστός. Φίλοι καί αδέλφια μας είναι οί άγιοι. Ό Άγιος Νικόλαος είναι πολύ ζωντανός καί μέ μεγάλη παρρησία στόν Θεό. Όταν ζητάμε τή βοήθεια καί τήν προσευχή του, ποτέ δέν θά μάς αφήσει μόνους. Έμείς μέ τή σειρά μας νά γινόμαστε οί συμπαραστάτες τών άλλων. Μέσα στήν Έκκλησία δέν ύπάρχει άνθρωπος μόνος. Είμαστε όλοι μαζί. Η εκκλησιαστική κοινότητα είναι τό αντίδοτο στό δηλητήριο τής μοναξιᾶς, πού σκοτώνει τόν σύγχρονο άνθρωπο. Η μοναξιά δέν θεραπεύεται μέ ανόητες παρέες καί μέ επιδερμικές σχέσεις. Η μοναξιά ξεπερνιέται μέ τήν κοινωνία τής αγάπης, μέ τήν αλληλοπεριχώρηση, μέ τή φιλοτιμία καί μέ τήν αρετή. Ό πιστός δέν είναι μόνος, διότι είναι σέ αδιάκοπη πνευματική συναναστροφή μέ τόν Θεό καί τούς αδελφούς του.

Αυτή τή λαμπρή Κυριακή τοῦ Δεκεμβρίου, πού μνημονεύουμε τήν προσωπικότητα τοῦ Αγίου Νικολάου καί θαυμάζουμε τόν θαυματουργικό λόγο τοῦ Ἰησοῦ πρός τή συγκύπτουσα: «γύναι

ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου», νά στοχαστοῦμε πάνω στό μέγεθος τῆς ἀγάπης, γύρω ἀπό τή σημασία τῆς διάκρισης καί νά παρηγορηθοῦμε ἀπό τή θεραπεία τῆς μοναξιᾶς. Ὁ σήμερα τιμώμενος Ἅγιος Νικόλαος γίνεται παράδειγμα ζωῆς. Νά τόν ἀφήσουμε νά μᾶς ὁδηγεῖ στήν ἀγάπη, στή διάκριση καί στήν κοινωνία μέ τόν Θεό. Ἐμεῖς, ἀντιγράφοντας τόν δικό του τρόπο, νά συναγωνιζόμαστε στήν ἀγαπητική προσφορά, στή διακριτική συμπαράσταση καί στήν ὁμορφη σχέση μέ τούς διπλανούς μας. Ἐτσι θά τόν τιμοῦμε ἀληθινά καί θά παίρνουμε τή χάρη καί τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιά νά γινόμαστε, ὅπως καί ἐκεῖνος, κοινωνοί τοῦ Θεοῦ καί κληρονόμοι τῆς αἰώνιας σωτηρίας. Ἀμήν.